

opusdei.org

El Codi Da Vinci i l'Opus Dei: preguntes més freqüents

Una resposta al Codi Da Vinci
de la Prelatura de l'Opus Dei.

19/05/2006

Molta gent està sorpresa per les afirmacions sobre la història i la teologia cristiana presentades en El Codi Da Vinci. Ens agradaria recordar-vos que El Codi Da Vinci és una obra de ficció, i no una font

fiable d'informació sobre aquests temes.

El Codi Da Vinci ha aixecat l'interès públic sobre els orígens de la Bíblia i sobre doctrines cristianes essencials com ara la divinitat de Jesucrist. És important l'estudi d'aquests temes i esperem que els lectors interessats es motivin per aprofundir una mica en l'abundant bibliografia disponible.

Aquells que investiguin amb més profunditat i judici crític descobriran que les afirmacions que fa El Codi Da Vinci sobre Jesucrist, Maria Magdalena i la història de l'Església manquen de base entre els erudits i estudiosos del tema. Per exemple, El Codi Da Vinci difon la idea que l'emperador romà Constantí (del segle IV) va inventar la doctrina de la divinitat del Crist per motius polítics.

Hi ha proves històriques, no gensmenys, que mostren clarament que el Nou Testament i les

escriptures cristianes més antigues manifesten ja la creença cristiana en la divinitat del Crist.

Per als que estiguin disposats a prendre's la molèstia d'arribar al fons de les qüestions suscitées a El Codi Da Vinci, recomanem la lectura de “Descodificando aDa Vinci” (Descodificant Da Vicni), d’Amy Welborn o “*The Da Vinci Hoax*” (L'engany Da Vinci) de Carl Olson i Sandra Miesel.

També volem dir que la descripció que El Codi Da Vinci ofereix sobre l’Opus Dei és inexacta, tant en la impressió general com en molts detalls i seria insensat formar-se una opinió sobre l’Opus Dei basada en El Codi Da Vinci.

Per a aquells interessats a saber més sobre l’Opus Dei real pot ser-los útil llegir: “*Què és l’Opus Dei?* de Dominique Le Tourneau, o “*La*

fundación del Opus Dei” (La fundació de l’Opus Dei) de John Coverdale.

1. L’Opus Dei i els religiosos

Al llarg de tot El Codi Da Vinci, els fidels de l’Opus Dei són presentats com monjos (o, més aviat, caricatures de monjos). Com tots els catòlics, els fidels de l’Opus Dei tenen una gran estima pels religiosos, però, de fet, no hi ha monjos a l’Opus Dei. L’Opus Dei és una institució Catòlica per a laics i sacerdots diocesans, no un ordre religiós.

La crida de l’Opus Dei a viure la fe no implica un apartament del món com per als cridats a la vida religiosa. L’Opus Dei més aviat ajuda la gent a acostar-se a Déu en i a través de llurs activitats ordinàries seculars.

Els fidels “numeraris” de l’Opus Dei – els menys nombrosos- escullen una vocació de celibat per a estar

disponibles en l'organització d'activitats de l'Opus Dei.

Els numeraris, no obstant això, no fan vots, ni duen túniques ni dormen sobre estores de palla, ni passen tota la seva vida resant i fent mortificacions corporals, ni viuen com els pinta El Codi Da Vinci, amb aquest aspecte de monjos. A diferència dels cridats a la vida monàstica, els numeraris tenen el seu treball professional i secular.

De fet, El Codi Da Vinci presenta l'Opus Dei amb una naturalesa completament oposada a la realitat. Els ordres religiosos són per a la gent que té una vocació de cercar la santedat retirant-se del món secular; l'Opus Dei és per a gent que té vocació de viure la seva fe cristiana enmig de la societat laica.

2. L'Opus Dei i el crim

En El Codi Da Vinci, els fidels de l'Opus Dei es representen assassinant, mentint, drogant la gent, i amb actuacions poc ètiques, creient que ho fan per Déu, per l'Església i l'Opus Dei.

L'Opus Dei és una institució Catòlica i s'adhereix en tot a la doctrina Catòlica, que, clarament, condemna tot comportament immoral, inclòs l'assassinat, la mentida, el robatori, i les injúries. L'Església catòlica ensenya que mai no es pot fer el mal, encara que sigui per un fi bo.

La missió de l'Opus Dei és ajudar la gent a integrar la seva fe en les activitats de la seva vida diària, i per això en la seva formació i direcció espiritual ajuda els seus fidels a ser millors i no a ser uns malvats. Els fidels de l'Opus Dei, com totes les altres persones, de vegades fan les coses malament, però això és el

contrari del que l'Opus Dei promou i no una manifestació dels seus fins.

A més d'atribuir una activitat criminal a l'Opus Dei, El Codi Da Vinci representa també falsament l'Opus Dei com dirigit a aconseguir la riquesa i el poder.

3. L'Opus Dei i la mortificació corporal

El Codi Da Vinci presumeix que els fidels de l'Obra practiquen sacrificis sagnants. De fet, encara que la història indiqui que alguns sants catòlics ho han fet així, els fidels de l'Obra no ho fan. L'Església catòlica aconsella als fidels la pràctica del sacrifici. El misteri de la Passió de Jesucrist ensenya que el sacrifici voluntari té un valor sobrenatural i és capaç d'obtenir beneficis espirituals per als altres. El sacrifici voluntari també té avantatges espirituals per a un mateix, donant al cristià la força per a oposar

resistència a la inclinació a pecar. Per això, l'Església prescriu el dejuni durant certs dies i recomana als fidels la pràctica d'altres tipus de mortificacions.

La mortificació no és, en cap cas, el centre de la vida cristiana, però ningú pot créixer en apropament a Déu sense ella: “No hi ha santedat sense renúncia i sense combat espiritual” (Catecisme de l'Església Catòlica, n. 2015).

En el camp de la mortificació, l'Opus Dei anima als petits sacrificis més que a les coses extraordinàries, conforme al seu esperit d'integrar la fe en la vida ordinària. Per exemple, els fidels de l'Opus Dei miren de fer petits sacrificis com ara la perseverança en la feina quan estan cansats, renunciant de tant en tant a algun petit capritx o plaer, o ajudant els altres en les seves necessitats.

Alguns fidels de l'Opus Dei també fan un ús reduït del cilici i les deixuplines, dos tipus de mortificacions que sempre han estat presents en la tradició Catòlica per la seva referència simbòlica a la Passió del Crist.

L'Església ensenya que tots han de tenir cura de manera raonable de la salut física i qualsevol que tingui experiència en aquest camp sap que aquestes pràctiques no perjudiquen la salut de ningú de cap manera.

La descripció d'El Codi Da Vinci sobre el cilici i les deixuplines és enormement exagerada i deformada: simplement no és possible provocar-se el dany que la novel·la presenta. A més, el seu ús està motivat per l'amor de Déu i el desig d'unir-se amb Jesucrist, no pel sentit de culpa, l'odi a un mateix o l'auto-càstig.

4. L'Opus Dei i les acusacions de secta

En diversos llocs, El Codi Da Vinci descriu l'Opus Dei com “una secta” o “un culte”. El fet és que l'Opus Dei és una part totalment integrada en l'Església catòlica i no té cap doctrina o pràctica aliena a les de l'Església. No hi ha cap definició o teoria - acadèmica o popular - que proporcioni una base per aplicar els termes pejoratius de “secta” o “cult” a l'Opus Dei.

L'Opus Dei és una institució Catòlica que intenta ajudar la gent a integrar la fe en les activitats de la seva vida diària. Com prelatura personal (una estructura de l'organització interna de l'Església catòlica), complementa el treball de parròquies catòliques locals proporcionant a la gent formació i direcció espiritual addicionals.

L'Opus Dei va ser fundat el 1928 per un sacerdot catòlic, sant Josepmaria Escrivà, i va començar a créixer amb

el suport dels bisbes catòlics. Va rebre l'aprovació definitiva de la Santa Seu el 1950 i va començar a estendre's per molts països arreu del món. Avui l'Opus Dei compta aproximadament amb 87.000 fidels dels quals 2.000 són sacerdots. Diversos milions de persones de tot el món participen en els seus programes i activitats, que s'organitzen en més de 60 països.

El Codi Da Vinci fa també algunes afirmacions melodramàtiques injustes com ara que practica el “rentat de cervell”, la coacció o un reclutament agressiu, tractant injustament l'Opus Dei amb les mateixes armes usades contra alguns grups realment mereixedors d'epítets així.

L'Opus Dei anima la gent a lliurar les seves vides a Déu, seguint un camí específic de servei dintre de l'Església catòlica. La pròpia vida solament es

pot lliurar voluntàriament, per una decisió que surti del cor, no per la pressió externa: tota pressió és dolenta i ineficaç. L'Opus Dei sempre respectarà la llibertat de consciència dels seus fidels, futurs fidels i la de tots els altres amb qui es relaciona.

Com a manifestació de la seva creença en la importància de la llibertat, l'Opus Dei té mesures específiques per a assegurar-se que les decisions d'adhesió són lliures i totalment conscients. Per exemple, ningú no pot fer un compromís definitiu amb l'Opus Dei sense haver completat primer més de 6 anys de formació completa sobre el que significa la seva pertinença. A més, ningú no pot fer un compromís temporal abans dels 18 anys, ni un compromís permanent abans dels 23.

5. L'Opus Dei i les dones

El Codi Da Vinci afirma lo següent sobre la seu nord-americana de

l'Opus Dei: “Els homes entren en l'edifici per la porta principal de l'Avinguda Lexington. Les dones entren per un carrer transversal.” Això no és exacte. La gent, homes o dones, usa les portes que condueixen a la secció de l'edifici que volen visitar. L'edifici està dividit en seccions separades, per la raó evident que una secció inclou una residència per a dones celibataries i altra per a homes celibataris. A més, és la secció de dones la que dóna a l'Avinguda Lexington i no la d'homes, precisament al contrari del que es diu al llibre. (Nota: El llibre també equívocament anomena de vegades a l'edifici de l'Opus Dei “la seu central”).

El Codi Da Vinci també suggereix que les dones de l'Obra “són obligades pels fidels de l'Opus Dei a netejar la residència dels homes sense cap remuneració” i així el seu estatus és inferior al dels homes.

Això no és cert. L'Opus Dei, com l'Església en general, ensenya que tant les dones com els homes tenen la mateixa dignitat i valor, i totes les seves pràctiques estan d'acord amb aquest ensenyament. Les dones de l'Obra es troben en tots els tipus de professions: aquelles que la societat considera prestigioses i aquelles que la societat tendeix avui a infravalorar, com els treballs domèstics o el treball de la llar. L'Opus Dei ensenya que qualsevol classe de treball honrat fet amb amor de Déu és d'igual valor.

Algunes numeràries trien lliurement que la seva professió sigui l'administració dels centres de l'Opus Dei, tant d'homes com de dones. També algunes dirigeixen els centres de formació on es desenvolupen les activitats culturals i espirituals. Aquestes dones estan capacitades professionalment i reben un sou pels seus serveis, que inclouen la

decoració interior del centre, els dinars i altres treballs que requereixen una alta qualificació. Els milers de persones que participen en retirs o altres activitats de formació en aquests centres de l'Opus Dei poden certificar la seva professionalitat.

La insinuació del Codi Da Vinci que aquest treball manca de dignitat i valor és ofensiu per a elles.

6. L'Opus Dei i la Banca Vaticana

El Codi Da Vinci diu que el Opus va ser erigit en prelatura personal com una recompensa per “aconseguir la llibertat sota fiança” de la Banca Vaticà. Ni l'Opus Dei ni cap dels seus fidels van ajudar a aconseguir la “llibertat sota fiança” de la Banca Vaticana. Les autoritats de l'Església van erigir l'Opus Dei en prelatura personal el 1982 perquè van reconèixer que aquesta nova forma

canònica era adequada per a la missió i estructura de l'Opus Dei.

En qualsevol cas, ser una prelatura personal no és res especial: és simplement una de les diferents categories canòniques que l'Església té per a designar una institució que desenvolupa particulars activitats pastorals. En contrast amb la implicació donada pel llibre, l'estatut de prelatura personal no implica, de cap manera, un favor especial del Papa o que els fidels de l'Obra quedin al marge de l'autoritat dels seus bisbes locals.

7. La canonització del fundador de l'Opus Dei

El Codi Da Vinci suggereix que l'Església va forçar les normes de canonització per fer sant el fundador de l'Opus Dei per “la via ràpida”. La canonització de sant Josepmaria Escrivà, el 2002, va tenir lloc 27 anys després de la seva mort (no 20, com

el llibre diu). La de sant Josepmaria va ser una de les primeres causes que va seguir els procediments per a la canonització implantats amb el Codi de Dret Canònic de 1983, i per això la seva causa va ser més ràpida del que fins aleshores era habitual. La mare Teresa de Calcuta està en camí de ser canonitzada encara més ràpid, ja que va ser beatificada solament 6 anys després de la seva mort (Escrivà va ser beatificat als 17 anys de la seva mort). Fins i tot amb el procediment antic, la canonització de santa Teresa de Lisieux es va fer en 27 anys, aproximadament el mateix temps emprat en la causa d'Escrivà.